

Policační strážnici podľa úradného príkazu viedli A. P. na policačné riaditeľstvo. Obžalovaná M. K. išla najprv za nimi, cestou ich však predbehla a zastavila sa. Keď ju A. P. spatril, dal sa na útek smerom k nej. Strážnici ho však chytili a tu ho obžalovaná začala trhať z ich rúk; teprv na dôrazné vyzvanie policačných orgánov upustila od svojho odporu. Oba sudy nižších stolíc uznaly za to obžalovanú vinnou prečinom násilia proti orgánom vrchnosti podľa § 4, odst. 2 zák. čl. XL:1914.

Najvyšší súd zmätočnú sťažnosť obžalovanej a jej obhájcu zčasti odmietol a zčasti zamietol.

Z d ô v o d o v :

Na základe dôvodu zmätočnosti podľa čís. 1 a) § 385 tr. p. tvrdia sťažovatelia, že nemožno hovoriť o násilí, keď obžalovaná držala A. P., chcúc ho chrániť pred zatknutím, lebo najvyšší súd vo svojom rozhodnutí z 23. februára 1935, č. Zm IV 487/34 uznal, že nejde o násilie proti orgánu vrchnosti, uchopí-li obžalovaný osobu, ktorú chcel orgán vrchnosti odviesť na strážnicu, za ruku a ťahá ju, aby išla s ním (s obžalovaným).

Zmätočné sťažnosti sú však v tejto časti prevedené spôsobom neslučiteľným s ustanovením odst. 3. § 33 por. nov., lebo sťažovatelia nehľadia na skutkové zistenie vrchného súdu v jeho súhrne, ale vytrhujú z neho iba jednu časť a z tejto dovádzajú nedostatok náležitostí skutkovej podstaty. Podľa zistenia odvolacieho súdu uchopila obžalovaná A. P., keď ho policační inšpektori držali a predvádzali podľa daného im úradného rozkazu na policačné riaditeľstvo, a ťahala P. v úmysle, aby im ho z rúk vytrhla. Zmätočné sťažnosti, ktoré pomíjajú, že vytrhovanie P. sa stalo z rúk policačných orgánov a že tedy smerovalo proti ich fyzickej činnosti oproti inej osobe, ktorej činnosti obžalovaná svojou fyzickou činnosťou prekážala, sú prevedené v odpore s ustanovením odst. 3 § 33 por. nov. a boly ako zákonom vylúčené podľa odst. 3 § 434 tr. p. odmietnuté.

Pri tom najvyšší súd podotýka, že sťažovatelia sa mylne dovolávajú citovaného rozhodnutia najvyššieho súdu (uverejneného v Právnom Obzore čís. 4—5 z roku 1936 na str. 74), lebo toto rozhodnutie výslovne konštatuje, že považuje síce v ňom opísanú činnosť obžalovaného za násilie, avšak nesmerujúce proti orgánu vrchnosti, pretože tento osobu odvádzanú nedržal vtedy, kedy ju obžalovaný uchopil za ruku a ťahal, aby išla s ním.

Čís. 5660.

Prekážanie spoločnému úradnému výkonu člena úradu a orgánu úradu (zák. čl. XL:1914), je jedným trestným činom, kvalifikovanie ktorého sa riadi podľa toho, kto bol hlavou tohoto úradného celku.

(Rozh. zo dňa 8. júla 1936, Zm III 390/36.)

U obžalovanej P. T. konali četníci v prítomnosti obecného starostu domovú prehliadku, pri ktorej pátrali po odcudzených predmetoch. Keď bolo najdené väčšie množstvo vecí podozrelého pôvodu, odovzdali ich četníci obecnému starostovi. Obžalovaná P. T. priskočila a chcela ich starostovi odobrať; starosta však veci z rúk nepustil. Obžalovaná za stálych vyhrožok starostovi i četníkom uchopila sekeru a zdvihnuvši ju oboma rukama do výšky, kričala na starostu a na četníkov: »Zabijem vás!« Domová prehliadka musela byť preto prerušená. Súd prvej stolice uznal obžalovanú P. T. vinnou jednak zločinom násilia proti vrchnosti (úradu) podľa § 2, odst. 2, § 3, odst. 2 zák. čl. XL:1914, jednak zločinom násilia proti orgánom vrchnosti (úradu) podľa § 4, odst. 2, § 6, odst. 2 cit. zákona. Odvolací súd tento rozsudok potvrdil.

Najvyšší súd zmätočnú sťažnosť obžalovanej odmietol; z úradnej povinnosti z dôvodu zmätočnosti podľa § 385, č. 1 b) tr. p. zrušil rozsudky oboch nižších súdov, nakoľko čin obžalovanej P. T. bol kvalifikovaný aj ako zločin násilia proti orgánu vrchnosti podľa § 4, odst. 2, § 6, odst. 2 zák. čl. XL:1914, a túto kvalifikáciu pominul.

Z dôvodov:

Pri preskúmaní veci spoznal najvyšší súd, že nižšie súdy čin obžalovanej kvalifikovali jednak ako zločin násilia proti vrchnosti podľa § 2, odst. 2, § 3, odst. 2 zák. čl. XL:1914, jednak ako zločin násilia proti orgánu vrchnosti podľa § 4, odst. 2, § 6, odst. 2 cit. zák., bez ohľadu na to, že obžalovaná svojím činom porušila iba jediný právny statok, t. j. právny výkon tých úradných osôb, ktoré prevádzaly domovú prehliadku.

Úradné osoby, ktoré sa zúčastnia úradného výkonu, bez ohľadu na ich počet tvoria jeden celok, prevádzajúci dohromady a spoločne jeden úradný výkon a prekážanie takému jedinému spoločnému výkonu tvorí skutkovú postatu jediného trestného činu, kvalifikovanie ktorého riadi sa podľa toho, kto bol hlavou tohoto úradného celku, v súdenom prípade podľa člena vrchnosti, starostu.

Nakoľko tedy nižšie súdy kvalifikovali čin obžalovanej ako dvojnásobný zločin, a to jednak ako zločin násilia proti vrchnosti, jednak ako zločin násilia proti orgánu vrchnosti, dopustily sa vecného zmätku podľa § 385, čís. 1 b) tr. p., ktorého treba dbať podľa § 385, posl. odst. tr. p. z úradnej povinnosti, pretože je na ujmu obžalovanej.

Čís. 5661.

Podal-li obžalovaný, odsúdený k trestu žalára vo výmere blízkej najnižšej jeho hranici, odvolanie do trestu s odôvodnením, že trest je úplne neprímeraný jeho vine a poľahčujúcej okolnosti, treba mať za to, že sa domáha podstatného zmiernenia svojho trestu a tedy i použitia § 92 tr. zák.

Započítanie predbežnej väzby do trestu.

(Rozh. zo dňa 8. júla 1936, Zm IV 136/36.)